

Tilos a sétaléren.

— Az Est tudósítása. —

Sok mindent megértem már Budapesten, de olyat, mint tegnap délután, olyat még nem.

Szép lassan megyek, mendegélek a Fürdő-utcán, a milyen lassan csak egy taxaméteres bérkocsival haladni lehet, a melyekben az egyik ló cseberbe hágó, a másik pedig lapockabéna. Az Erzsébet-tér sarkán látnivaló, hogy a kert vasrácsos kapujánál egy meglett kóru, karszalagos bácsi a botjával egy kis fiut táncoltat. Hol a ballábára akar ütni, hol a jobbikra, a fiu pedig — lehetett 12—13 éves — ugrál előtte, de azért nem szalad el, inkább türi, hogy olykor eltalálja a bot az ikráját. Különben pedig a karján levő zöld posztóval védekezik, takácsoknak vagy kárpitósoknak szokott ilyen lenni. Megáll a kocsis.

— Mit csináltál, kis fiam?

— Nem csináltam én semmit.

— Ej na, akkor nem bántana ez a bácsi. Mondja, öreg, mit csinált a gyerek?

— Hát erővel be akar itt menni.

— Hol, hova?

— Itt, a kertbe.

— Virágot szokott lopni? Már ismeri?

— Nem ismerem én, most látom először.

— Hát akkor miért nem engedi be, mi köze van hozzá?

— Meztláb van!

— Hogy mondta?...

— Hát hogy meztláb van, meztláb nem szabad a kertbe menni.

— Ki parancsolja azt? Gyere, fiam, menj be a kertbe!

A gyerek — meztláb, de egész rendezes öltözetű, tiszta kis iparostanonc — szepeg, reám néz, azután az ér botjára néz és szól:

— Kérem szépen, nem csinálók

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

Szerző

Fényes L.

Cím

Tilos a sétaléren!

Forrás:

Az Est

Pop.

1913 VIII/25

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

725.092.3

Hely

Erzsébet tér

Idő

1913

Személy

én semmit, dolgom van a Szervitateren, keresztül akartam itt vágni...

— De meztlábás fiunak tilos — kiabál reá az ér.

Közben odajön a rendőr, s nekem szól:

— Ne tessék botrányt csinálni!

— Nem-e? De még milyet csinálók, biztos ur. Hozza ide az összes városatyákat és tanácsosokat, akkor az igazit. Ezért még a főkapitány ur is megengedi az utcai botránycsinálást. Hát ha a maga becsületes fia meztláb van, mert nyáron nem telik cipőre, hát ne jöhessen ide be? Mit gondolnak: csak a sikkasztóknak, a csalóknak, a panamistáknak tartják fenn ezt a kertet? A ki meztláb van, az dögvészes, az ne mehessen végig egy köztéren? Ilyen ostoba parancsot ki sem adhattak, azt csak az ér maga találhatta ki. Nem fél, hogy elcsapják? Holnap feljelentem a városházán! Hogy hívják magát? Adnak magának egy vaskorona-rendet, aztán nyugdíjba küldik.

— Engem Fischer Ferencnek hív-

nak, nekem a káplár ur parancsolla...

— Micsoda káplár ur? Hol az a káplár ur?

— A Reisner káplár ur. A városi káplár.

— Na gyere, fiam, megkeressük a Reisner káplár urat. Elevenen megesszük. A májas részt neked adom.

A fiu elmosolyodik s kézenfogva bemegyünk a kertbe. Könnyű volt a dolgunk, mert az emberek megálltak s bizony nem lett volna tanácsos, ha az ér meg a rendőr utunkat állják. Szerettem volna, ha hallották volna a városházán, hogy a közönség hogy zudult fel s milyen 261. §-beli szavakkal illette őket. Hogy gyermeknek nem szabad a közsétaléren lépni, ha nincs cipője! Én magam még mindig azt reméltem, hogy csak valami önkénykedés lesz a dolog.

Reisner városi káplár urat azonban nem találtuk sehol, hanem a tulsó kijáratnál éppen megint két kis fiura akadtunk, azok keserves szemmel ott álltak, kívül az ajtón, az odavaló ér sem engedett be meztlábás gyereket az Erzsébet-sétaléren.

Most már láttam, hogy igaztalan voltam Fischer Ferenchez. Csakugyan nem ő találhatta ki ezt az Európára szóló bornirtságot. Eddig nem tudtam elhinni, hogy ilyen pa-

rancsot hivatalból lehessen kiadni.

— Mióta áll ez a rend?

— Hat hete.

Az ér most hirtelen eléfordul valakinek, látom, hogy egy hölgy felé. Kosztümruha rajta, kalap a fején, keztyü a kezén, kezében egy harminc-negyven centiméter hosszúságú lapos doboz. Azt mondja az ér neki:

— Nem szabad bemenni!

Az ámulattól csak hallgatom, a mint a hölgy szól.

— De hát miért?

— Mert csomaggal nem lehet végigmenni a sétaléren. Ez csak uraknak van fentartva.

A hölgy pirulva szaladt el, mielőtt szóhoz jutottam. Kiáltok utána:

— Nagysád, tessék jönni, az én felelősségemre tessék itt bejönni. Fiuk, ti is gyertek be.

A hölgynek könyes volt a szeme, de egy kis habozás után bejött. A fiuk habozás nélkül. És akkor aztán — azt hiszem, minden józan eszű és izlésű embernek visszhangja voltam — egy üzenetet hagytam hátra a városi adminisztrációnak, a mit itt újból leírok, ha netalán az ér nem merné megmondani:

— Ostoba volt, a ki a rendeletet kiadta és szégyeljk magukat miatta a városházán.

Most pedig, azt hiszem, ha Bárczy polgármester megtudja, hogy miképpen értelmezik az ő szociálpolitikai elveit, a mellett hogy azonnal intézkedik, magában el fog szomorodni: nehéz lehet ilyenfajta emberekkel együtt dolgozni.

Fényes László.

esővárosi háziyomda 1913